

Publicerad 2012-07-23 20:06 av Magnus P.

Lyfte in ett stycke från Svärtan eftersom den passade mycket bättre i Jag.

De båda texterna skrevs samtidigt.

Jag

Fundersam.

Tveksam.

Underbar.

Förvirrad.

Du ser endast mitt yttre,
mina kläder,
mitt falska leende,
uttryckslösa ögon.

Yta.

Du tror att jag är som du,
jag är inte ens som jag.

De försöker kategorisera och katalogisera mig.
Jag lyckas aldrig reda ut vem jag är.
Vad jag är.

En ulv i fårakläder.
Det var vad någon sa.
Snarare en slagen hund.
Inträngd i ett hörn utav livet.

Kärlek är farligt.
Döden ointressant.

Obetalbara skulder av kärleklös ränta.

Besegrad av livet rinner min tid sakta ut.

Reser mig sakta.

Igen.

Som jag alltid gör.

Åter.

Spottar i nävarna,
fortsätter slåss.

Ser mig aldrig om.

Någonstans på vägen ska även jag hitta hem.

Hem.

En längtan, ett frö av hopp.
Välbevarat djup i mitt inre.

Oåtkomligt för mörkret.

Undangömda i själens källare sitter flickan och jag.

Det eviga i mig.

Hon tröstar mig när ingen tröst står att söka.

Hon fyller mig med hopp,

ger mig ett värmeljus av flytande kärlek,

tinar min frusna själ.

Hon är det vackra du kan skönja i mig.

Bortom himlen, bortom stjärnorna.

Där bor vi.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magnus P. med Poeter.se id #36605 innehar upphovsrätten